

LEGIUNEA LUI LILITH

Cartea întâi

Clăbuc

PARTEA ÎNTÂI

Ziua când am aflat cine sunt

*Istoria se scrie tăcut și fără știre,
Cu morții fără număr, cu căpitani lor,
În fiecare luptă e-un gând spre nemurire
Și-n tot prezentul nostru durerea, tuturor.⁴*

⁴ Mihail Săulescu, „Istoria”, 1913.

1

Povestea unei doamne

Mai 2, 2015

Iarba proaspăt crescută era deasă, iar în dimineața aceasta era umedă și aerul era mai tăios decât ar fi trebuit să fie pentru ultima lună de primăvară. Obișnuia destul de des să se trezească înaintea soarelui și să privească răsăritul din spatele clădirilor ce se așterneau în fața locului său preferat. Clădirea neagră din sticlă din fața parcului de copii era înaltă și impunătoare.

Locul lui preferat se afla într-un punct cu multă iarbă de pe zidul ce ducea spre Cetatea Carolina. Deasupra lui, se aflau terenurile de tenis și terenul sintetic de fotbal. Zona era împrejmuită de copaci înalți ce se lăsau plimbați în stânga și în dreapta de vântul răcoros al dimineții. Încet, cerul era pictat de un portocaliu închis, semn că soarele urma să urce pe cerul lipsit de nori.

În momentul în care se afla, tabloul ce includea răsăritul și agitația urbană de dimineață era cea mai bună terapie. Părul des, vâlvoi și brunet se mișca prin fața ochilor, iar cu un gest, îl dăduse peste cap.

După cearta de aseară cu părinții săi, simți nevoia să iasă și să se liniștească. Cearta pornise după ce îi întrebasese despre maledicția primită și de ce au acceptat acele reguli pe care el le considera prostestți. Nevrând să asculte aberații ca „așa era cultul” și „dacă am ales acel stil de viață, trebuie să ni-l asumăm”, se hotărî să plece, trântind ușa, și să se înclueie în camera sa, alături de câinele său, Brutus.

Trecuseră câteva luni de la așa-numita *preschimbare*, iar întrebările erau tot mai multe și răspunsurile evitau să apară sau erau fără sens — pentru el.

Cum poate cineva să plătească un blestem inventat pentru a avea copii? se întrebă Partash, deși era conștient că răspunsul, ca și până acum, nu avea să vină. Oftă de două ori și scoase telefonul din buzunar, uitându-se la el din obișnuință, apoi îl îndesă în buzunar, privind în continuare spre tabloul din fața lui.

Cum de nu bănuise niciodată ceva legat de părinții săi și cum de nu auzise de acest cult al magilor care venerează niște ființe numite „Creatori” și „Căpetenii”? Își ridică genunchii și se sprijini cu coatele de ei. Dacă avea să fie sigur de un lucru, acela era că numai singur ar putea afla toate răspunsurile, iar pentru asta trebuia să înceapă să cerceteze, indiferent de ce ar trebui să facă.

— Nici de erai fată nu îți lua atât să ajungi, se răsti Satrina. Vântul bătea cu așa putere, încât jacheta, care nu era închisă, se umflă la spate. Nu știi ce e cu băieții din zilele noastre, parcă se tembelizează.

Băiatul, care aparent se trezise prost dispus, se mișca lent și clar încerca să nu bage în seamă vorbele Satrinei.

— Tot nu știu de ce te-am chemat cu mine, zise băiatul fără vlagă.

— Ha, lăsa Satrina să curgă lung sunetul. Pentru că știi că fără mine nu se poate, apoi râse, dar singură. Traversară spre Parcul Unirii dinspre strada Cloșca, mergând de-a lungul zidului care dădea spre cetate. Zeci de studenți se îndreptau spre universitate, unii râzând cu poftă, alții abia târându-și picioarele, asemenea lui Caleb.

Obișnuiau să meargă împreună la școală; Caleb se întâlnea cu Nadia, iubita lui, apoi, într-un alt loc stabilit, se întâlneau cu Satrina, iar Partash era luat din fața casei lui. Astăzi, însă, Caleb o refuză pe Nadia pentru a merge împreună la școală. De o vreme începu să-l irite prezența ei într-un mod pe care nu și-l putea explica. Nadia era o fată frumoasă, scundă și curtată de o mulțime de băieți, dar ceea ce îl deranja pe Caleb era modul sufocant pe care-l aborda.

Lăsa gândul să fugă, iar acum treceau pe lângă statuia lui Mihai Viteazu, în timp ce Satrina bolborosea ceva legat de Partash și faptul că devenise ciudat de ceva vreme după preschimbare, văzându-l des ducând mâna în locul unde se afla semnul cu o obișnuință care părea să se fi format cu mulți ani în urmă. Dar acest lucru îl făcu să își aducă aminte când și cum fusese momentul în care el primise semnul preschimbării, cu toate că încă nu împlinise vârsta necesară atunci când descoperise tatuajul de pe omoplat. Dar cine știe: poate episodul îl marcaseră atât de tare, încât i se ștersese amintirea despre acel moment; sau poate se întâmplase în timpul somnului și nu simți durerea. Dar acum nu mai conta. Ceea ce conta cu adevărat era recuperarea prietenului său dintr-un întuneric în care se afunda cu fiecare secundă în care se afla singur în toată povestea asta. Și dacă avea un singur motiv pentru care se bucura că era mag, era că putea să își înțeleagă prietenii și să îi ajute, într-un fel sau altul.

Piața Custozza era foarte frumoasă dimineața. Florile începeau să se trezească și să coloreze zona cu nuanțe de galben, roz, mov și roșu.

Trecură de Poarta a III-a și cotiră la stânga spre celelalte două porți. După ce coborâră panta din piatră cubică, se opriseră la câțiva metri de prima poartă, la o casă. Așteptară câteva minute, iar Satrina începu să se perinde agitată.

— Te strâng de gât, Partash, zise printe dinți Satrina. Caleb se rezemă de gard, când tresări ca trăznit.

— Gata, Lemsi, zise Caleb către câinele care începu să latre în spatele său. Caleb știa că dintre cei doi câini ai lui Partash, Lemsi avea o antipatie aparte față de persoana lui.

— Cu riscul că domnul Patrick mă va strânge de gât, sun la ușă, zise Satrina și se îndreptă spre poartă. După ce apăsă de două ori pe sonerie, clanța ușii de la intrarea în casă se lăsă în jos. Ușa se deschise puțin, iar de după ea ieși în prag o femeie înaltă, cu părul brunet și puțin ondulat care îi cădea pe umeri; era îmbrăcată într-un halat spălăcit de culoarea roz. Femeia începu să se râtească la câine.

— Mai taci odată! Femeia coborî acele câteva trepte și se repezi la poartă.

— Sărut mâna, spuse politicos Caleb, Partash vine astăzi la școală? Caleb nu primi niciun răspuns, iar asta îi fulgeră în minte un gând. Privirea dezamăgitoare a femeii îi dăduse răspunsul: Partash nu era acasă.

— Credeam că e cu voi, răspunse femeia cu un ton de dezamăgire.

Satrina căscă ochii mari și se uită spre Caleb panicată. *Acum trebuie să calmez situația*, își zise.

— Putem intra? întrebă Satrina. Înainte ca femeia să deschidă poarta, Caleb sări cu un comentariu:

— Îl puteți duce pe Lemsi de aici? Nu mă prea place și țin mult la picioarele mele... sau la mâinile mele... sau la tot ce ține de corpul meu. Se schimonosi puțin, apoi așteptă ca femeia să rezolve situația.

— Crezi că a pășit ceva? întrebă speriată Satrina.

— Nu cred asta, dar hai să nu ne pripim și să intrăm să vedem ce ne spune doamna Stanca.

— Poftim, zise șoptit femeia și lăsă două cești mici cu ceai de mușețel, mergând după a treia și se așeză pe unul din fotoliile din sufragerie.

Încăperea era mare, cu geamuri masive, un candelabru cu șase brațe care atârna ca un păianjen imens din tavan, o măsuță din sticlă, o canapea comodă și câteva fotolii. Încăperea era palid iluminată, o singură lampă cu un picior fiind singura sursă de lumină. Satrina ținea în mână ceașca pentru a se încălzi, iar Caleb stătea tolănit și căscând, aproape adormind.

— Noi am venit cu gândul că este acasă și îl luăm de aici pentru a merge la școală împreună, zise Satrina cu vocea joasă și tristă. Cu toate că astăzi era îmbrăcată viu colorat — jeanși roz pal

și o cămașă albă peste care purta o vestă de culoarea jeanșilor — starea de spirit era deopotrivă gri, poate chiar neagră. Satrina se gândi la toate scenariile posibile. Cum sună poliția și anunță cadavrul unui adolescent după ce a fost lovit de tren, sau înjunghiat de vreo cinci ori în coaste, sau lucruri mai oribile. Toate gândurile macabre fură întrerupte de intervenția femeii.

— Ofl, oftă femeia. De dimineață, devreme, am auzit ca prin vis ușa de la intrare. În prima fază, am crezut că este Brutus, dar apoi am simțit că ceva este în neregulă și am mers în camera lui, pe care am găsit-o goală.

Femeia stătea cu mâinile în poală, neatingându-se deloc de ceașca de ceai care nu mai arunca aburi.

— Poate are o perioadă mai proastă, zise Caleb ca pe o scuză.

— Nici nu e de mirare, zise femeia. De când a aflat de maledicția mea și a lui Patrick, s-a schimbat total. Se ceartă cu noi, nu vorbește, pleacă fără să anunțe. Nu se poate să se comporte așa. Pun pariu că nici cu voi nu a vorbit despre asta.

— Să fiu sincer, zise Caleb, nu ne-a povestit despre... male-ce-o-fi-aia.

— Știu că totul pare ca o poveste de ficțiune, dar lucrurile în viață nu sunt întotdeauna așa cum ne sunt prezentate. Femeia își îndreptă spatele. Satrina ținea în continuare ceașca strânsă, ca pe un obiect pe care îl proteja cu prețul vieții.

— Nu știți multe lucruri, dar lumea din care faceți voi parte este o lume iluzorie. Voi nu sunteți oameni simpli. Caleb și Satrina se uitară unul la altul, încercând să înțeleagă cât mai bine ce voia să spună femeia. Dacă *preschimbarea* ați luat-o ca pe un simplu junghi de durere, v-ați înșelat.

Inima Satrinei începea să bubuie și era sută la sută sigură că și a lui Caleb. Cumva, toate bănuielele, trezite de bunica sa, aveau să se adevărască? Cu toate că frica începea să-i cuprindă fința, aprobă din cap.

— La vârsta de nouăsprezece ani l-am cunoscut pe Patrick, în timpul unei ședințe a Sfatului unde părinții noștri erau membri. Ne-am plăcut din primul moment, iar la douăzeci de ani m-am căsătorit și am făcut Ritualul de Legare, cum îl numesc magii. Devenisem maga Stanca Euclid. Eram foarte mândră că făceam parte din stepena Euclid. Satrina se uită buimacă, neștiind ce însemna cuvântul. Se gândi că era dintr-o limbă străveche, dar răspunsul deslușitor veni. *Stephenă* este denumirea dată de comunitatea magilor pentru neam. Magii extrem de tradiționaliști respectă sânguincios alegerile făcute de *Creatori*, inclusiv când vine vorba de cuvinte.

Satrina zâmbi mulțumitor, dar luă din nou mutra de om curios, care așteaptă continuarea poveștii. Caleb era în aceeași postură.

— Tot în primul an de căsnicie, continuă melancolică Stanca, am ales să am un copil, dar pentru magi nu e ușor să aibă un moștenitor. Așa că am cerut o întrevedere cu *Creatoarea* și am primit permisiunea. După nouă luni a apărut Partash. Stanca își dădu fragil o fâșie de păr după ureche și privea spre ceașcă.

Un sentiment de milă o cuprinse pe Satrina și un val de întrebări la lucruri pe care le considera fără sens, dar nu era momentul de întreruperi.

— Pentru a avea un copil, magii care primesc aprobarea, primesc un blestem. Pentru asta, cei doi părinți trec prin Ritualul de Maledicție și primesc o însemnare pentru a ști, iar când momentul de plată sosește, trebuie să plătească.

— În ce constă însemnarea? întrebă Caleb.

Stanca dădu halatul în jos, iar, în prima fază, Satrina bănuia că avea să-și dezgolească bustul, dar lăsă în jos cât să se vadă zona inimii. Se puteau zări, chiar prin obscuritatea camerei, două puncte roșii în jurul inimii. Stanca trase halatul la loc și lăsă un hohot de râs să-i scape.

— Cei doi părinți ai copilului, continuă Stanca de parcă știuse că trebuia să dea o explicație, sunt mușcați de unul dintre

șerpilor *Creatoarei*. Pentru ca veninul să-și facă efectul și să ne preschimbe sau să ne omoare, trebuie să treacă optsprezece ani.

— Stai, zise speriată Satrina. Cum să muriți? Nu înțeleg!

— Toți cei care primesc maledicția se preschimbă în *Aserviți* — servitori de-ai *Căpeteniilor*.

— Mă scuzați de cuvânt, dar e o porcărie, zise Caleb, scuipând cuvintele. Eu tot nu înțeleg cum au apărut magii ăștia și cultul lor tâmpit. Pun pariu că niște răsăriți la minte care au creierul creț s-au trezit într-o dimineață cu o idee tâmpită, ca și capul lor, și au creat reguli și mai tâmpite.

Caleb se fârstăci pe canapea și contiuă să îndruge injurii la adresa magilor. Satrina căzu pe gânduri și înțelese acum de ce Partash era cum era. El se simțea vinovat pentru maledicția părinților. Partash îi povestise de vizita unei femei în casa lor pe nume Astaroth, care îndrugase ceva despre un blestem și un preț care trebuie plătit. Totul începea să aibă sens pentru ea, cel puțin pe partea stării iubitelui său. Dar cu ocazia asta, alte întrebări apăruseră și spera ca bunica sa, care devenise foarte secretoasă, să îi dea toate răspunsurile de care avea nevoie.

— Vă mulțumesc pentru ceai, zise Satrina, și îmi cer scuze dacă v-am indispus prin povestea pe care ne-ați spus-o.

— E dreptul vostru să știți de unde vă trageți, spuse femeia și îi oferi un zâmbet Satrinei.

— Măcar unii își știu părinții, zise Caleb numai pentru el, dar nu încât Satrina și Stanca să nu audă. Stanca luă ceștile de ceai și, după ce le lăsase în bucătărie, îi conduse pe cei doi afară.

Stând în fața casei lui Partash, Satrina și Caleb nu schimbaseră nicio vorbă în cele cinci minute. Într-un final, Caleb zise:

— Mă duc să-l caut pe Partash. Aș avea câteva repere.

— Vin și eu, sări Satrina.

Soarele răsărise suficient de mult încât toate felinarele se stinseră, iar vântul se mai domoli. Oameii roiau în jurul lor, semnul agitației de dimineață.

— Nu te supăra, dar îl cunosc mai bine și știu cum să-l iau la discuții. Ne cunoaștem de mai mult timp și suntem ca frații.

Tonul lui Caleb nu fusese deloc arogant, iar Satrina nu se supăra. Aprobă din cap a înțelegere.

— Dar vreau să aflu totul, cu detalii.

— Nici nu se pune problema, zise Caleb în timp ce porni în direcția opusă a Satrinei.

— Eu mă duc să o trezesc pe Cella și mergem să aflăm ce putem de la bunica, strigă Satrina. Caleb flutură din mână, continuând să meargă. Satrina porni de pe loc numai după ce Caleb coti la stânga, spre Spitalul de Contagioase și nu se mai văzuse.

Văzându-l de la îndepărtare cum se agita și se uita în toate părțile, Partash nu putu să nu râdă. Nu-l mai zări după ce intră în tunel, iar după câteva secunde, băiatul stătea în fața sa, gâfâind și aproape că aștepta să primească o înjurătură.

— Să știi că te-am văzut, chiar dacă nu erai mai mare decât o furnică, spuse Partash, apoi chicoti. Caleb chicoti și el și se așeză lângă prietenul său, lovindu-l cu pumnul în braț, în semn de pedeapsă pentru îngrijorarea pe care o avuse. Partash nu reacționă și începu să vorbească din nou.

— Nici dac-ai fi fost fratele meu nu m-ai fi găsit așa de repede. Sau poate ai vreo putere specială de mag, adăugă, dar fără să se resimtă vreo tentă de glumă în ceea ce spuse. Se întoarse și-și privi prietenul. Putea citi în ochii lui de un albastru-metalizat bucuria că-l vedea, dar și o formă de tristețe. Poate că povara că era mag îl apăsa și pe el.

— Norocul tău că nu suntem frați, spuse Caleb privind-l în ochi. Îi citea în ochii verzi durerea din suflet. Se cunoșteau atât de bine. Trecuseră împreună prin atâtea lucruri. Inclusiv prin asta. Dacă eram frați, o încasai rău de tot. Dar dacă stăm să ne gândim, suntem într-un fel frați. Frați magi. Văzu cum zâmbetul de pe fața prietenului său dispăruse. Partash își întoarse privirea de la Caleb, privind în gol. Prin asta se vedea clar că Partash nu acceptase câtuși de puțin noul stil de *viață*.

— Partash, continuă Caleb, nu vreau să crezi că te-am căutat să te conving de ceva sau să te judec. Deloc. Dar nu poți continua așa. Nu merită. Și nu e corect ce faci, față de părinții tăi și de Satrina. Și nu vreau ca acest lucru să ne afecteze prietenia. Faptul că cineva ne-a spus că acele persoane există și că au planuri malefice, asta nu ne împiedică să ne vedem de viață în continuare. Inima îi bătea nebunește, căutând prin mintea sa cuvintele potrivite, dar părea că refuzau să vină. Smulse câteva fire de iarbă și le lăsă să cadă, încet.

— Satrina nu știe multe lucruri, zise Partash pe un ton sec. Trebuie doar să găsec momentul oportun să i le spun. Caleb puse mâna pe spatele prietenului său, care era îmbrăcat doar cu un tricou pe el, și simți cum pielea îi este zbârlită de frig. Sub buri-cul degetelor simți semnul care îl făcea deosebit. Însemnarea pe care o purtau magii. După preschimbare văzuse că semnul de pe spate era o semi lună care se termina jos cu o cruce. Toți magii aveau acel semn marcat pe spate. Știai că eu am fost *conceput*, dacă pot numi așa, pe baza unei înțelegeri făcute între părinții mei și femeia-demon? Că părinții mei sunt blestemați pentru că m-au creat *pe mine*? Vocea îl trăda. Asta era motivul principal care omora fiecare parte din vorbărețul Partash, transformându-l într-o stană de piatră.

— Știam, adăugă Caleb, dar nu ești singurul. Și eu am fost creat exact la fel, numai că eu nu știu cine sunt *creatorii mei*. Denumirea asta o auzise de la Stanca mai devreme. Era o denumire specifică în cultura magă. Toată viața mea am trăit într-o lume falsă. Recunosc că am fost șocat când am aflat ce sunt, dar mi-am revenit. Caleb vobea implorator. Voia să-l trezească pe prietenul său din amorțeala în care se afla. Voia să-l salveze de propria-i persoană. Sunt multe lucruri pe care nu le înțelegem, continuă el, dar într-o zi le vom afla. Sunt convins. Iar atunci când vom fi suficient de maturi, vom înțelege totul.

— Știi ce e ciudat? întrebă Partash. Dacă pentru a se reproduce este așa de dificil, cum de magii sunt așa numeroși? Cum de

Lilith, *creatoarea* lor, nu ne-a luat de la părinți pentru a ne controla? Se uita din nou la prietenul său. Căuta, cumva, răspunsuri în ochii lui. Dar nu găsi nimic.

— Știu că multe lucruri se contrazic, dar vom afla. Trebuie doar să avem răbdare și să fim precauți. Nu am vrea să atragem atenția asupra planurilor noastre. Partash, și făcu un gest pentru a-l ține atent pe prietenul său, trebuie să aflăm ce este cu adevărat lumea aceasta și îți promit că vom rezolva problema părinților tăi. Și promite-mi că nu ne vom despărți niciodată. Caleb îl privea atent și lung.

— Până la capăt, răspunse Partash și își luă prietenul în brațe. Se ridicară în picioare. Caleb, să mergem. Vreau să trec cât mai repede peste pasul de a-i spune Satrinei. Și nu, uitându-se spre prietenul său. Nu mergem încă la școală. Poate să aștepte. Și îți mulțumesc că-mi dai putere să trec peste astea. Ești fratele pe care nu l-am avut niciodată. Se întoarse brusc și își șterse lacrimile. Caleb îi făcu un semn din ochi, și porniră prin următorul tunel din fața lor care ducea spre cetate, fiind acoperiți de lumina aurie a soarelui, lăsându-se încălziți de razele sale.

2

A cuteza și a birui

Mai 2, 2015

— *Mulțumesc, zise Celia pe un ton sec.*

Toată lumea stătea în jurul mesei dreptunghiulare din sticlă, care era zgâriată și veche. Până ca Lydia să se așeze pufăind de oboseală, Satrina se uită la toți cei aflați în sufrageria mică din apartamentul său.

Dantelon, fratele ei mai mic, se afla cocoșat pe un fotoliu îmbrăcat într-o cuvertură de un albastru șters, meșterind la telefonul său mobil și total absent. Nici nu observase că primise o cană cu ceai din mere melissa. Celia stătea pe celălalt fotoliu, având jumătate de față în bătaia soarelui de dimineață. Era atât de tânără și de frumoasă, gândi Satrina. Caleb și Partash se aflau pe canapeaua maronie și la fel de veche, urmând ea și bunica sa. Toată lumea primise o cană cu ceai, însă doar Satrina și Caleb se atinseseră de ele.

După ce se întoarse de la casa familiei Euclid, Satrina îi spusese bunicii sale că dorește să discute despre părinții ei, lucru care nu îi convenise Lydiei, dar la multele insistențe, cedă. Când apăruseră Caleb cu Partash, Satrina se bucură, dar nu apucase să vorbească mai nimic cu ei; la scurt timp apăruseră Celia și Dantelon și toate planurile sale se spulberară, dar acum asta era. Trebuia să revină cu picioarele pe pământ și să găsească cea mai eficientă soluție.

— Buni! zise blând Satrina. Știu că nu-ți convine ideea, dar te rog spune-mi adevărul. Cine sunt părinții noștri și ce s-a întâmplat cu ei. Satrina se uită în ochii bătrânei, iar aceasta îi avea înlacrimați. Toți stăteau cu sufletul la gură să audă povestea; mai puțin Dantelon, care continua să butoneze telefonul.